

EN FABEL:

Find fader Benjamin

Ugunstige vinde blæser et skib ud af kurs og bringer sømændene til hidtil ukendte øer. De ser et halvt dusin grønne knolde stikke op af Sydhavets dybblå vande. Kaptajnen giver ordre til at kaste anker og går i land. Han er en solid mand med bredt bryst, fuldskæg og en nysgerrig natur.

Men den første ø er et trist syn. Underernærede børn. Stammekonflikter. Der er intet velfungerende landbrug, de syge får ingen ordentlig behandling, og der er ingen skoler. Øen er fuld af mismodige og nødlidende mennesker.

På den næste ø og de næste igen står det lige så dårligt til. ”Det er ikke noget godt liv for de mennesker,” siger kaptajnen og sukker. Men hvad skal han gøre?

Så kommer han til den sidste og største af øerne. Her ser folk sunde og velnærede ud. Afgrøderne trives på markerne takket være et godt vandingssystem, og gode veje forbinder landsbyerne. Børnene har klare øjne og stærke kroppe. Kap-

tajnen møder høvdingen og beder om en forklaring. Hvorfor går det så meget bedre på denne ø end på de andre?

Høvdingen, som er en lille mand ved siden af kaptajnen, men lige så fuld af selvtillid, svarer rask: "Det skyldes fader Benjamin. Han har undervist os i alt fra landbrug til sundhed. Han har bygget skoler og klinikker og gravet brønde."

Kaptajnen spørger så: "Kan I vise mig, hvor han lever?"

Høvdingen nikker og giver tegn til to af sine undersåtter. Sammen fører de kaptajnen gennem junglen og hen over en højderyg til et stort sundhedscenter, som er udstyret med rene senge og dygtigt personale. De viser kaptajnen deres store lager af medicin og præsenterer ham for personalet. Kaptajnen er imponeret, men fader Benjamin ser han ikke noget til. Han spørger så igen: "Jeg vil gerne lære fader Benjamin at kende. Hvor lever han henne?"

De tre indfødte ser forvirrede ud og snakker lidt sammen på deres eget sprog. Efter et par minutter vinker høvdingen ad kaptajnen og siger: "Kom med os til den anden side af øen." De går så et godt stykke langs kysten, indtil de kommer til et dambrug. Kanaler forbinder dammene med havet. Når tidevandet stiger, fører det fisk fra havet ind i dammene. De indfødte sænker så gitre ned i kanalerne og kan i ro og mag fange fiskene for at spise dem.

Kaptajnen bliver igen imponeret. Han hilser på de fiskere og arbejdere, der hæver og sænker gitrene og fanger fiskene i net. Men fader Benjamin ser han ikke noget til. Han begynder at tvivle på, at de indfødte forstår ham.

"Jeg kan ikke se fader Benjamin noget sted. Kan I ikke føre mig hen, hvor han lever?"

De tre indfødte konfererer indbyrdes igen. Efter nogen diskussion foreslår høvdingen: "Lad os gå op på bjerget." De fører så kaptajnen op ad en stejl og snæver sti. Den snoede sti ender oppe på toppen foran et lille kapel med græs på taget. "Fader Benjamin har også lært os om Gud," siger høvdingen med alvor og varme i stemmen.

Han fører kaptajnen ind i kapellet og viser ham alteret med det store kors af træ, kirkebænkene og en bibel.

"Lever fader Benjamin virkelig her?" spørger kaptajnen.

Mændene nikker og smiler.

"Må jeg tale med ham?"

De indfødte får pludselig alvorlige udtryk i ansigtet, og høvdingen svarer: "Det er desværre umuligt."

"Hvorfor?"

"Han døde for mange år siden."

Kaptajnen ser et øjeblik undrende på de tre mænd og siger så: "Jeg bad om at få ham at se, og så viste I mig en sundhedsklinik, et dambrug og dette kapel. Hvorfor sagde I ikke, at han var død?"

"Du spurgte ikke om hans død," forklarede høvdingen.

"Du bad om at se, hvor han lever. Det viste vi dig."

KAPITEL 1

Vores enestående mulighed

Da du lærte, hvad du skulle kalde det, var du allerede langt inde i det. Du havde kravlet og stolpret omkring, lugtet til farvekridt og sparket til bolde, pludret og vrøvlet dig fri af blealderen og ind i barndommen.

Du havde fundet ud af, at drenge ikke er piger, at hunde ikke er katte, og at pizza godt nok smager bedre end spinat. Da var det, at det pludselig slog ned i dig. Måske var det til din bedstefars begravelse. Måske var det, da du vinkede farvel til din storebror, som flyttede hjemmefra. Det gik i hvert fald op for dig, at det hele var andet og mere end isboder, lektier og bumser. Du forstod, at der er noget, der hedder livet, og at du har dit helt eget af slagsen.

Du står midt i dit eget liv med sommerdage og sang og regnvejrsdage og tårer. Du har ikke bedt om et liv, men du er alligevel blevet sat midt i det. Dit liv begyndte med den første dag, og det vil slutte med den sidste dag. Ind imellem

de to vil der være tusindvis af dage. Du er et menneske, og som menneske har du et liv her på jorden.

Dette liv er *dit* liv. Ingen anden har det samme liv som du. Du vil aldrig møde dig selv på gaden. Du vil aldrig møde nogen med præcis den samme blanding af erfaringer, følelser og længsler. Dit liv vil aldrig blive levet af andre end dig. Du er ikke bare en jakke i et pulterkammer, som man kan sende til genbrug, når du forlader denne verden.

Men hvem er det, der sidder og trykker på speederen? Så snart en dag er levet til ende: Hopla! Så er der en ny. Fortid er fortid, og de gode, gamle dage er og bliver noget, som hører hjemme i bakspejle og scrapbøger. Livet suser af sted, og hvis vi ikke passer på, så risikerer vi en dag at opdage, at vi har forpasset vores chance for at leve det.

Nogle tænker aldrig i de baner. De klarer sig bare bedst muligt gennem dagene og løfter aldrig blikket. De lever og dør uden nogensinde at spørge hvorfor.

Du er ikke et af disse mennesker, for så ville du ikke sidde her og læse en bog med titlen *Skabt til at gøre en forskel*. Du har ikke nok i bare at klare dig igennem. Du vil gerne gøre det godt, gøre en forskel. Du vil gerne bruge dit liv på at gøre verden til et bedre sted.

Men hvordan kan du det? Hvordan kan jeg? Kan Gud bruge os?

Jeg har et hundrede tyve svar på det spørgsmål. Et hundrede tyve indbyggere i oldtidens Israel. De var medlemmer af den første kristne menighed i Jerusalem (ApG 1,15). Nogle af dem var fiskere, andre var pengeopkrævere. Der var en hjemløs og en tidligere revolutionær eller to. De havde ingen forbindelser til Cæsar og ingen venner i det jødiske råd. Når

sandheden skal siges, havde de ikke så meget andet end en ild i deres indre; de brændte for at forvandle verden.

Takket være Lukas ved vi noget om, hvordan det gik dem. Han har skrevet om dem i Apostlenes Gerninger. Lad os høre hans historie. *Høre*, ja, for Apostlenes Gerninger knager og brager af Guds evigt voksende værk. Læg dit øre til siderne og hør, hvordan Gud trænger ind i alle verdens hjørner og kroge.

Hør prædikener give genlyd i templets gårde. Hør dåbsvandet plaske og de nyligt frelste le af glæde. Hør skeen skrabe i skålen, når endnu en sultende får lov at fylde maven.

Hør, hvordan døre åbner sig, og mure falder i grus. Døre til Antiokia, Etiopien, Korinth og Rom. Døre til paladser, fængsler og romerske retssale.

Og mure. Det gamle fjendskab mellem jøder og samaritane – lad det styrte i grus! Den tykke pigtråd mellem jøder og hedninger – væk med den! Skillemure mellem mænd og kvinder, jordbesiddere og daglejere, herre og slaver, sorte afrikanere og israelske jøder – Gud knuser og fjerner alt det, der skiller.

”Gud er løs!” råber Apostlenes Gerninger med fryd.

Er han stadig det? spørger vi måske i vores stille indre. Vil Gud gøre det samme med os, som han gjorde med de første kristne?

Himlen skal vide, at vi håber det. Verden er i en frygtelig forfatning: 1,75 milliarder mennesker lever i dyb fattigdom,¹ 1 milliard sulter,² millioner sælges til slaveri, og epidemiske sygdomme hærger i mange lande. Hvert år bliver næsten 2 millioner børn udnyttet i den globale sex-handel.³ I de fem minutter, det har taget dig at læse hertil, er halvfjerds børn døde af sygdomme, som kunne have været forebygget.⁴ Mere

end halvdelen af alle afrikanere har ikke adgang til et moderne sundhedsvæsen. Derfor dør ti millioner afrikanere hvert år af diarré, åndedrætslidelser, malaria og mæslinger. Mange af disse dødsfald kunne forebygges med en enkelt vaccination.⁵

Midt i al elendigheden står vi så, den moderne udgave af menigheden i Jerusalem. Du og jeg og vores særlige og enestående, men også tidsbegrænsede muligheder.

Vi er den mest velstående generation af kristne, der nogensinde har levet. Vi er kloge og veluddannede og erfarne. Vi kan rejse hele verden rundt på fireogtyve timer eller sende et budskab på bare et millisekund. Den mest avancerede forskning og medicin står til vores rådighed. Vi har næsten ubegrænsede ressourcer. Hvis det blev ligeligt fordelt, ville sølle to procent af verdens kornhøst være nok til at løse alle verdens problemer med sult og fejlernæring.⁶ Der er mad nok på vores planet til at ernære hvert eneste menneske med femogtyve hundrede kalorier hver dag.⁷ Vi har mad nok til at mætte de sultende.

Vi har også soveværelser nok til alle forældreløse. Her er regnestykket: Der er 145 millioner forældreløse børn i verden.⁸ I USA alene er der næsten 236 millioner mennesker, som kalder sig kristne.⁹ Rent statistisk ville det således ikke være noget problem for USA's kristne at give alle verdens forældreløse børn husly.

Men for mange er det selvfølgelig ikke så ligetil. Blandt de 236 millioner er der mange ældre, handicappede og arbejdsløse, og nogle føler måske bare ikke noget kald til at adoptere. Men hvad hvis bare en mindre procentdel var parat til det? Måske ... seks procent. Hvis det var tilfældet, så kunne vi

give et kærligt og trygt hjem til flere end de 14,1 millioner afrikanske børn syd for Sahara, som aids-epidemien har gjort forældreløse.¹⁰ Hvordan ville det gøre sig som en af kirkens mærkesager? "Amerikanske kristne tager Afrikas forældreløse til sig." Ville det ikke være en dejlig overskrift at se?

Jeg prøver ikke at simplificere disse overordentligt komplicerede problematikker. Vi kan jo ikke bare knipse med fingrene og så forvente, at korn straks bevæger sig over have og grænser i en lind strøm, eller at regeringer uden videre godkender millioner af adoptioner fra den tredje verden. Politik kan forsinke og bremse selv de bedste initiativer. De internationale forbindelser er ofte anstrengte. Korrupte embedsmænd kaster grus i maskinerierne. Jeg ved det godt.

Men én ting er klar: Forrådskamrene er fyldte. Problemet er ikke mangel på forsyninger; problemet er fordelingen. Gud har givet denne generation, *vores generation*, alle de nødvendige midler til at afhjælpe menneskers lidelser.

For nogle år siden sendte tre spørgsmål rystelser gennem min tilværelse. De kom fra forskellige mennesker inden for den samme måned. 1. spørgsmål: Hvis du havde været en tysk kristen under anden verdenskrig, ville du så have sat dig op mod Hitler? 2. spørgsmål: Hvis du havde levet i de amerikanske sydstater under borgerrettighedskonflikten, ville du så have bekæmpet racismen? 3. spørgsmål: Når dine børnebørn opdager, at du levede i en tid, hvor 1,75 milliarder mennesker levede i dyb fattigdom, og 1 milliard sultede, hvordan vil de så vurdere dine handlinger?

De to første spørgsmål tog jeg ikke så tungt. De var teoretiske. Jeg håbede selvfølgelig, at jeg ville have sat mig op mod Hitler og bekæmpet racismen, men de tider er forbi, og

jeg kommer aldrig til at træffe de valg. Det tredje spørgsmål derimod har holdt mig vågen om natten. Jeg lever faktisk i denne tid, og det gør du også. Vi har fået et valg – en mulighed for at gøre en stor forskel i en vanskelig tid. Hvad hvis vi greb den chance? Hvad hvis vi sendte en chokbølge af håb ud i verden? Hvis vi fyldte alle kroge med Guds kærlighed og liv? Hvis vi fulgte Jerusalem-menighedens eksempel? Denne lille skare voksede til en verdensforvandlende kraft. Vi drikker stadig af deres brønde og spiser af de samme troens træer som de. Hvordan gjorde de det? Hvad kan vi lære af deres valg og deres lidenskab?

Lad os se nærmere på deres historie, som vi finder den beskrevet i de første tolv kapitler af Apostlenes Gerninger. Lad os betragte hver begivenhed i lyset af denne bøn: *Gør det igen, Jesus. Gør det igen.* ”For hans værk er vi, skabt i Kristus Jesus til gode gerninger, som Gud forud har lagt til rette for os at vandre i” (Ef 2,10). Vi er skabt af en stor Gud til at gøre store gerninger. Han indbyder os til at leve vores liv, så det gør en forskel, ikke bare i himlen, men også her på jorden.

Gid du må få et langt liv, som kendetegnes ved godhed, der rækker ud over graven, og kærlighed, der består efter dit sidste åndedrag. Gid du må leve sådan, at din død bare bliver begyndelsen på dit liv.

*Da David havde tjent sit slægtled, sov han hen efter
Guds vilje og blev lagt hos sine fædre.*

(ApG 13,36)

Herre, du har givet mig en enestående mulighed – en chance for at formidle din nåde til en nødlidende verden. Hjælp mig til at se de behov, du ønsker at vise mig, og ære dig med min reaktion. Lad mig tjene andre med glæde og vise dem din kærlighed i praksis. Hjælp mig til at være Jesu hænder og fødder, og giv mig ved din ånd den styrke og visdom, jeg behøver for at løse de opgaver i min samtid, som du lægger hen til mig. Det beder jeg om i Jesu navn, amen.